

Θέατρο

ΘΕΑΤΡΟ ΒΕΡΓΗ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ Ο' ΝΗΛ

„Τό μακρὺ ταξίδι τῆς μέρας μέσα στή νύχτα“

Μιά από τις μεγαλύτερες επιτυχίες του θεάτρου Βεργή, τὸ ἀνέβασμα τοῦ ρεαλιστικὰ μεταρ-
σιωμένου μέσα σὲ μιὰ πόληση ὁ-
μήχλης ἔργου τοῦ Ο' Νήλ «Τὸ
μακρὺ ταξίδι τῆς μέρας μέσα
στὴ νύχτα». Καὶ τὸ σωστὸ ἀνέ-
βασμα αὐτοῦ τοῦ μᾶλλον δύσκο-
λου ἔργου, ποὺ ἡ καστρωμένη
μοναξιά μᾶς συγκοινοῦσε κλυδω-
νίζεται στὴν γοητευτικὰ προσετὴ
ἀπειλὴ ἑνὸς θανάτου, ἐπαρραγί-
ζει τὴν εἰκοσαετία τοῦ μόχθου καὶ
τῆς πεισματικῆς προσκόλλησης
στὴν ποιότητα, τῆς Ἑλσας Βερ-
γὴ καὶ τοῦ θιάσου τῆς.

Ὁ Εὐγένιος Ο' Νήλ παγκύριος
καὶ παλιότερα στὸ ἴδιο θέατρο
μὲ τὸ «Παράξενο Ἰντερμέτζο»,
εἶναι ὁ συγγραφέας, ποὺ ἐνσαρ-
κώνει αἰὲς θεατρικὲς του φιγού-
ρες τὸ ἀντιπρακτικὸ παγκύριό τῆς
ἀμεσης ἐπαφῆς μὲ τὴ μοῖρα, ἕνα
δραματικὸ σκηναῖο βύθισμα στὸ
ρόλο, ποὺ δὲν ἐπιδέχεται τὴ βοή-
θεια συναισθηματικῆς ἔντασης
πέρα ἀπὸ κει ποὺ φτάνει ἡ ἀνα-
δίπλωσις τῆς ποιητικῆς ἀτμόσφαι-
ρας ἀπὸ τὸ ὑπερκό ἐκείνης τῆς
στιγμῆς. Τὰ τέσσερα πρόσωπα
τοῦ ἔργου ἀποτελοῦν μιὰ οἰκογέ-
νεια, ποὺ ὁ καθένας δένεται μὲ
τὸν ἄλλο στὴ μοναξιά καὶ στὸ ὑ-
ποκατάστατο ποὺ θὰ γλυκάνει αὐ-
τὸ τὸ μακρὺ ταξίδι τῆς μέρας μέ-
σα σὲ τὴ νύχτα. Ἡ μητέρα τοξικο-
μανὴς προσπαθεῖ ν' ἀγγίξει μὲ τὴν
ἀνόμνηση τὸ φῶς μᾶς χαμένης
εὐτυχίας μέσα στὴν ὁμήχλη τοῦ
χρόνου καὶ στὴν ὁμήχλη ποὺ σέρ-
νεται ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ποὺ
δὲν τολμᾷ ν' ἀντιμετωπίσει, ἀ-
φοῦ τ' ὄνειρό της κατοικεῖ ἀνα-
πόδραστα ἐκεῖ μέσα καὶ τὴν κυ-
ριεῖ μὲ τὸ τρύπημα τῆς φλέβας,

Ὁ μικρὸς γιὸς φυματικὸς ἀρ-
νεῖται κάθε βοήθεια καὶ συντηρεῖ
τὴν αὐταπάτη πῶς τὸ μόνο πρό-
σωπο ποὺ χρειάζεται βοήθεια εἶ-
ναι ἡ μετέρα του. Ὁ μεγάλος
γιὸς σαρκάζει ὅλους τοὺς ἄλ-
λους, ἐδραιωμένος στὴν ἀποτυχία
του καὶ στὸ πλῆγμα μᾶς ἀρρω-
στης ἀγάπης γὰρ τὸν μικρότερο
ἀδελφὸ, ποὺ τὸν θέλει ἀνήμπορο,
γιὰ νᾶχει τὴν ἀνάγκη τῆς βοή-
θειάς του, πράγμα, ποὺ πιστεύει
μονάχα ὅταν εἶναι παγιδευμένος
στὴν ἀνευθυνότητα τῶν φαντα-
σώσεων τοῦ ἀλκοόλ. Καὶ ὁ πατέ-
ρας μὲ τὸν ἐφιόλτη πάντα τῆς
φτώχειας νὰ τὸν καταδιώκει σὴν

νει τὰ φῶτα, βυθίζοντας ὅλη αὐ-
τὴ τὴ δυστυχία στὸ μυσσοκόταδο,
γιατὶ ξέρει ἀπὸ μιὰ μόνιμη ἀνά-
μνηση τῶν παιδικῶν χρόνων, τὴν
ἀξία ποὺ ἔχει ἕνα δολλάριο.

Τὸ ἔργο σκηνοθετημένο ἀπὸ
τὸν Κωστὴ Μιχαηλίδη εἶχε τὴν
ἀτμόσφαιρα τῆς περιορρούσας
θλίψης τοῦ ἀνεκπλήρωτου, ποὺ
συντηρεῖ τὰ φαντάσματα μᾶς ἐ-
παφῆς ὄνειρου καὶ σκληρῆς πρα-
γματικότητας.

Ἡ Ἑλσα Βεργὴ (Μαίρη Τάι-
ρον) σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς καλὺτε-
ρους ρόλους τῆς καριέρας τῆς
εἶχε μιὰ σπάνια εὐαισθησία στὴν
ἀναμέτρησή της μ' ὅλους τοὺς ἄλ-
λους, μιὰ ἀναμέτρηση τρυφερό-
τητας, πόνου, θλίψης καὶ ὑποτα-
γμένης ὑπεράστασης τῶν τεχνη-
τῶν ὀνείρων τῆς. Οἱ ἐναλλαγές
τῶν συναισθημάτων, ἔδιναν τὴν
αἰσθησιμὴ μᾶς μοναδικότητας, ποὺ
συνόδευε ὅλες τῆς κινήσεις τῆς,
ἐνῶ πρὸς τὸ τέλος τοῦ ἔργου τὸ
ξετύλιγμα τῶν φαντασμάτων τῆς,
ἦταν μιὰ γοητευτικὴ σκηναῖο ἐν-
σάρκωση ἑνὸς χαμένου παραδεί-
σου.

Ὁ Γρηγόρης Βακιᾶς (Τζά-
νις Τάιρον) ἦταν ἡ ἄλλη ὄψη
τοῦ ὀνείρου γιὰ τὴ συντήρηση αὐ-
τῆς τῆς καταστροφῆς. Ἐδῶσε μὲ
συνέπεια τὸ ρόλο μᾶς γέφυρας
πρὸς τὴ σωτηρία ἢ τὴν πτώση ποὺ
οἱ ἄλλοι φοβοῦνται νὰ περάσουν
ἢ περισσότερο τὴν περιφρονοῦν.

Ὁ Χρήστος Φοράγκος (Τζέιμς
Τάιρον) εἶχε τὴν ἀνέση τῆς ἀ-
λήθειας στὸ ρόλο του, ποὺ τὸν
ἔφερε κλυδωνιζόμενο ἀπὸ τὸ με-
θῆσι στὴν τελευταία εἰκόνα σ' ἕ-
να ἀπόγειο ἡθοποιίας.

Ὁ Ἀρης Ρέτσος (Ἐντιμον Τάι-
ρον) στάθηκε ἰσάξια στὴν πείρα
τῶν ἄλλων μὲ τὴν παρουσία του.
Ἀκόμα ἡ Ἀκτὴ Δρίνη (Κάθλην)
ἀξιομνημόνευτη φιγούρα.

Μιὰ παράσταση θαυμάσια ἀπὸ
κάθε πλευρά.

Γ. ΠΑΝΑΓΟΠΛΟΠΟΤΟΣ